

Twaalf dates voor kerst

Leesexemplaar

ROBIN HART

*Twaalf dates
voor
kerst*

P E L C K M A N S

© 2024, Robin Hart en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagillustratie: Kaurie Vleugels
Vormgeving omslag en binnenwerk: Pelckmans Uitgevers
Ontwerp binnenwerk: Filip Coopman (Tinxz)

D/2024/0055/405
ISBN 978 94 6383 594 7
NUR 343
THEMA FRD, FU, FXD, FXL, FQ, 5HPD, 5HCA, 5HRD

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6383 616 6

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

twitter.com/Pelckmans_be

instagram.com/pelckmans.be

HOOFDSTUK 1

Millie

‘Brendan, wat moet ik dan met al dat eten doen?’ vroeg Millie Barnes nijdig. Ze wees naar de zwarte ontbijtbox die ongeopend op de keukentafel stond.

Millie dacht niet dat ze Brendan ooit al zo met zijn mond vol tanden had zien staan. Als specialist in vermogensrecht had hij gewoonlijk een antwoord op elke vraag, maar deze ontbijtgerelateerde kwestie was blijkbaar te gecompliceerd voor hem.

‘Dat is je reactie?’ vroeg hij verbouwereerd.

Millie haalde haar schouders op. ‘Wel, ja. Het is een ontbijt voor twee personen. Als het gewicht van de doos enige indicatie is, zit er zelfs genoeg in voor ...’

‘Millie, serieus!’

Brendan sloeg zo hard met zijn vlakke hand op tafel dat Millie ervan schrok.

‘Ik zeg je dat het gedaan is tussen ons, en jij kunt alleen maar aan eten denken?’

Millie zette haar handen in haar zij en keek hem zo vernietigend mogelijk aan. ‘Jij hebt het lef om me te vragen of het me iets doet om gedumpte te worden op mijn verjaardag?’

Schaapachtig keek Brendan naar een punt ter hoogte van haar schouder. 'Kom, bol het af', zei ze resoluut. 'Kom de rest van je spullen maar een andere keer halen.'

Ze gaf een duw tegen het matzwarte koffertje dat Brendan in al zijn vooruitziendheid al had gepakt en het rolde richting de deur, alsof het zich zo snel mogelijk uit de voeten wilde maken. Millie hoopte dat zijn eigenaar dat voorbeeld zou volgen.

Ze staaarde naar de rits van het koffertje, die verdacht strak gespannen stond. Als hij het maar niet had gewaagd om de goede kussenslopen mee te nemen.

Ach, wie hield ze voor de gek, hij had er waarschijnlijk niet eens aan gedacht om propere onderbroeken in te pakken.

Ze onderdrukte de neiging om hem te vragen waar hij naartoe ging, want eerlijk gezegd interesseerde zijn antwoord haar weinig. Bovendien zou ze dan zeker te laat komen op haar werk. Daarom hield ze de deur gewoon demonstratief open.

Brendan keek verward naar haar uitgestoken hand, die ze met de palm naar boven hield.

'Sleutel, Brendan.'

Gelaten haalde hij de sleutel van het appartement dat ze bijna een half jaar gedeeld hadden van zijn sleutelbos en liet die in haar hand vallen.

'We spreken elkaar nog wel?' vroeg hij onzeker, en ze meende te zien hoe hij een ongeruste blik wierp op de waterfilterkan die ze hem voor zijn verjaardag had gegeven en die nog op het aanrecht stond.

Haar zelfbeheersing was werkelijk nobelprijswaardig, want in plaats van de deur in zijn gezicht dicht te gooien, wachtte ze tot hij een stap achteruit had gezet om hem te sluiten.

'Hopelijk niet al te vaak meer, hufter', mompelde ze tegen het witgeverfde hout.

Ze draaide zich om, worstelde even met de ontbijtbox tot ze de doos openkreeg en viste er een minidonut uit.

'Happy birthday to me', zei ze sarcastisch, voor ze de donut in een keer in haar mond propte.

HOOFDSTUK 2

Marcus

Dit was belachelijk. Toch?

Millie hield van teckels, maar misschien was de grote, teckelvormige ballon iets te veel van het goede? De zwart met bruine ballon wiegde heen en weer ter hoogte van Marcus' voorhoofd. Een zakje met zand zorgde ervoor dat de hond niet kon gaan ronddwalen door de bureaus van Loxington Live, het radiostation waar hij al bijna dertien jaar werkte.

Carley, de producer van hun radioprogramma *De middag met Millie en Marcus*, liep hem hoofdschuddend voorbij en zette haar naam bij op het verjaardagskaartje dat hij voor Millie had gekocht. Op de voorkant stond eveneens een teckel, met de tekst 'Lang zal ze leven'. Het woord 'lang' was even uitgerekt als de hond.

Zeker en vast te veel van het goede.

Net toen hij beslist had om de ballon lek te prikken, in een kast te proppen of via het raam de wijde wereld in te sturen, hoorde hij de hese stem van Millie de gevleugelde woorden 'What the fuck is dat?' uitspreken.

Hij draaide zich om en zag haar geamuseerd naar de zwevende teckel kijken.

'Een zwevende teckel', antwoordde hij waarheidsgetrouw. 'Hij is voor jou. Gelukkige verjaardag, Millie Beans.'

Millie, die een grote zwarte doos met daarop een kleinere, witte doos van de lokale bakkerij in haar handen had, zette beide dozen neer op Carleys bureau. Die keek haar verontwaardigd aan tot ze het logo op de bovenste doos zag.

‘Ooh, de Loxington Bun! Zeg alsjeblieft dat je van die koffiekoeken met appel, kaneel en pudding hebt meegebracht.’

Ze wachtte niet op een antwoord en peuterde de plakband van de doos los.

‘Yes,’ zei ze met meer enthousiasme dan Marcus ooit bij haar had gezien zo vroeg op de ochtend. ‘Gefeliciteerd, Millie!’

Marcus was niet zeker of ze Millie feliciteerde met haar verjaardag, of met haar koffiekoekenkeuze.

‘Hoe oud word je?’ ging Carley verder, haar mond vol pudding.

‘Achtentwintig,’ antwoordde Millie, terwijl ze een ruk gaf aan het touwtje van de ballon, zodat ze de teckel beter kon bekijken. Een glimlach trok aan haar lippen en Marcus moest zijn best doen om niet naar haar mond te blijven staren.

Achtentwintig.

Dat wilde zeggen dat ze de komende zeven maanden maar elf jaar zouden schelen, geen twaalf.

De gedachte was zo lachwekkend zielig dat hij zijn blik moest afwenden en zich in plaats daarvan focuste op de klodder pudding die aan Carleys kin was blijven hangen.

‘Ik ga deze dozen even in de keuken zetten,’ zei Millie. Carley keek teleurgesteld, alsof ze zich eigenlijk graag nog een tweede koffiekoek had willen toe-eigenen.

Toen Millie de zwarte doos oppakte, zag Marcus dat op de zijkant een sticker hing van Flakes, het ontbijtrestaurant bij hem om de hoek.

‘Hé, ging je dat ontbijt niet samen met Breiwerk opeten?’

Het feit dat ze gewoon van hem wegliep zonder Brendans naam gespeeld geërgerd te corrigeren, was een teken dat er iets aan de hand was.

Marcus had Millies vriend vanaf de eerste seconde een pretentieuze eikel gevonden en maakte er een sport van om hem elke keer een andere naam te geven. Zijn topfavorieten tot dusver waren Braadkip, Brokkie en Britney. Die laatste voornamelijk omdat hij Brendan per ongeluk in zijn gezicht zo genoemd had en de man zijn gevoel voor humor blijikbaar in zijn belachelijk snobistische aktetas had laten zitten. Hij was zo rood geworden dat de herinnering eraan Marcus weken voldoening had geschonken.

‘Brendan eet zijn ontbijt vanaf nu liever zonder mij, blijkbaar’, zei Millie achteloos, voor ze naar de keuken verdween.

Wacht. Wat?

Marcus sprong recht en volgde haar naar de keuken, waar ze hogere wiskunde beoefende om uit te rekenen hoe ze de twee dozen in de koelkast zou kunnen krijgen.

Hij haalde een glazen legplank weg en dankbaar schoof ze de dozen in de koelkast.

‘Wat bedoel je met “Brokkie eet zijn ontbijt vanaf nu liever zonder mij, blijkbaar”?’

Opnieuw negeerde Millie de verbastering van de naam.

‘Dat hij me gedumpt heeft, dat is wat ik daarmee bedoel’, zei ze vinnig, voor ze de koelkast sloot, opnieuw opende en een zakje cornflakes uit de zwarte doos viste. ‘Op mijn verjaardag. De schoft.’

‘Shit, Millie, het spijt me. Gaat het wel met je?’

Stomme vraag, Marcus. Natuurlijk gaat het niet met haar, Brendan heeft net haar hart gebroken.

Alleen zag Millie er niet uit alsof haar hart gebroken was. Ze zag er hoogstens lichtelijk geïrriteerd uit. En ... hongerig?

Millie goot veel te veel melk in een kom en schudde het zakje cornflakes erin leeg. Vanuit haar ooghoek keek ze hem argwanend aan.

‘Ga je niet zeggen dat het barbaars van me is dat ik eerst melk in de kom doe en pas dan de ontbijtgranen?’

Marcus haalde zijn schouders op. ‘Je bent net gedumpt door Brugdag, voor deze ene keer zie ik het door de vingers.’

‘O, kom op, Marcus. Je hebt Brugda... Brendan nooit kunnen uitstaan. Doe niet alsof je er rouwig om bent om hem te zien vertrekken.’

Marcus trok een wenkbrauw op. ‘Ben jij er rouwig om, Millie Beans?’

Millies blik gleed af naar de deur van de koelkast. ‘Ga jij me helpen om die ontbijtbox op te eten?’

‘Met plezier’, antwoordde hij onmiddellijk.

‘Dan overleef ik het vast wel.’

Marcus wist niet zeker of hij blij moest zijn dat Millie niet al te erg leed onder haar breuk met Brendan, of dat het een bevestiging was van wat Millie hem al jaren zei: dat ze niet gemaakt was voor langdurige relaties.

En bijgevolg dus ook niet voor mij.

Want dat had Marcus zich vanaf dag één voorgehouden: Millie was te jong en te vogelvrij voor hem. Als hij zijn job en zijn hart wilde beschermen, bleef hij beter zo ver mogelijk bij haar uit de buurt.

Alleen viel dat niet mee wanneer je samen een radioprogramma maakte.

HOOFDSTUK 3

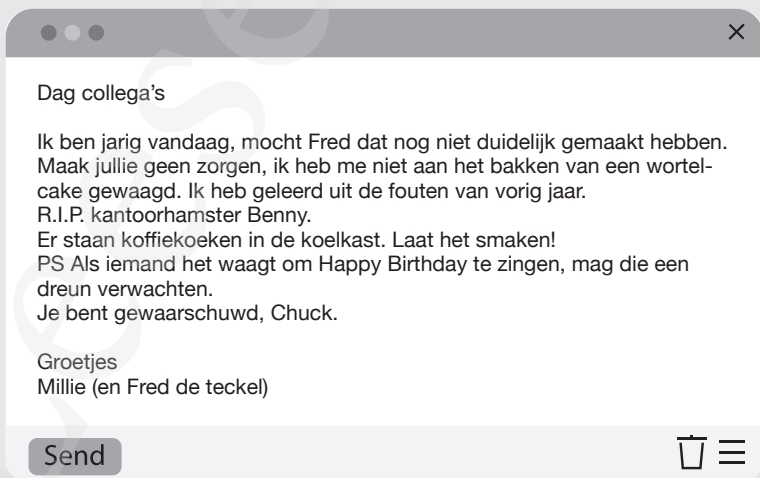
Millie

Millie sleepte de teckel, die ze Fred gedoopt had, mee naar haar bureau, waar de ballon boven haar computerscherm danste bij elke beweging die ze maakte.

Er lag een kaartje op haar toetsenbord en toen ze het uit de envelop haalde, moest ze glimlachen.

Ook in haar mailbox zaten al enkele verjaardagswensen van collega's die waarschijnlijk door het kaartje aan haar verjaardag herinnerd waren.

Ze opende een nieuwe mail en richtte die aan de ganse afdeling.

Ze drukte op verzenden en trok afwezig de schuif van haar bureau open. Op de tast ging ze op zoek naar het kommetje dat al jaren op dezelfde plek stond. Haar vingers vonden de keramieken rand en ze moest wat schuin gaan hangen om er enkele snoepjes uit te kunnen graaien. Ze voelde de bodem en nam zich voor om een nieuwe zak te kopen.

In haar mailbox zaten, naast verjaardagswensen, nog tal van nutteloze mails. Op de meeste zou ze wel moeten antwoorden als ze niet ontslagen wilde worden, aangezien ze van hun netwerkbaas kwamen, dus dat was precies wat ze deed. Ze zei hem wel bewust niets over de koffiekoeken. In zo'n vrijgevege bui was ze niet vandaag.

'Fijn om te horen dat Benny nog niet vergeten is,' hoorde ze Marcus plots naast haar zeggen. 'En dat je dit jaar geen baksel hebt meegebracht dat zo goor is dat iedereen het bij de hamster dumpt.'

'Er is geen hamster meer,' was Millies enige antwoord.

'Nee,' gaf Marcus toe, 'en Fred hier kan niet zo veel eten dat hij ontploft.'

Hij gaf de ballon een tikje en de teckel draaide een rondje om zijn eigen as. 'Hmm, nee,' mijmerde Millie, 'maar hij heeft wel last van een opgeblazen gevoel.'

Tot haar verbazing rolde Marcus niet met zijn ogen, en ze kreeg het ongemakkelijke gevoel dat het kwam doordat ze vanochtend gedumpt was.

Ze duwde de lade dicht en stak enkele snoepjes in haar mond.

'Klaar voor de briefing?' vroeg ze, om zichzelf een houding te geven.

Het was vijf voor tien en ze kwam niet graag te laat voor vergaderingen.

Gewoonlijk werden er weinig nieuwe of onverwachte dingen gezegd tijdens de briefing vlak voor hun show, maar het was een geruststelling om de planning nog even te overlopen.

Marcus strekte zijn arm uit en liet haar voorgaan naar de vergaderruimte.

Carley zat al aan de grote, ronde tafel, met wat haar derde koffiekoek moest zijn.

'Er komt een extra punt op de agenda van vandaag,' viel Carley met de deur in huis. Ze bukte zich om een grote, en zo te zien ook zware, doos van de grond te pakken. De doos was rood met een blinkend gouden patroon en de slogan 'Voor een extra vrolijk kerstfeest!' prijkte in het groot op de voorkant.

'Wat is dat?' vroeg Millie. Marcus leek zich te verslikken in de slok water die hij net genomen had en begon luid te kuchen.

Carley wees alleen maar naar het logo, dat uit een simpel hartje leek te bestaan. Pas toen Millie haar ogen tot spleetjes kneep, zag ze dat in een helft van het hart een chilipeper verwerkt leek te zitten.

‘Sugar & Spice sponsort de radiozender en geeft vijf spicy adventskalenders weg aan luisteraars. Hun radiospotjes zitten vanaf vandaag in de uitzending.’

‘Nog nooit van gehoord’, zei Millie eerlijk. ‘Maar ik moet toegeven dat ik ook niet zo veel van pikant eten ken. Brendan kon er trouwens ook niet goed tegen. Zijn darmen begonnen dan altijd...’

‘Niet dat soort pikant, Millie’, zei Carley, terwijl Marcus luider was beginnen te hoesten.

Ze klapte de doos open en onthulde vierentwintig kunstig in elkaar gepuzzelde doosjes. Millie gaf Marcus een klap op zijn rug, maar het leek weinig te helpen en zijn ogen waren volop aan het tranen toen ze een doosje van Carley aannam en het openpeuterde. Ze haalde er iets uit wat op een kleine, langwerpige, gouden kerstbal leek. Alleen was het touwtje dat eraan hing van rubber en woog de kerstbal veel te veel om omhoog gehouden te worden door de minder dappere kerstboomtakken.

‘Ik snap het niet.’

Marcus weigerde om haar aan te kijken, en hoewel hij zijn hoestbui inmiddels onder controle had, had hij zijn normale gelaatskleur nog niet teruggekregen.

‘Houd haar niet zo voor de gek, Carley.’

Hij trok het doosje naar zich toe, schudde er een klein, eveneens gouden voorwerp uit en drukte op een knopje. De kerstbal begon in haar hand te vibreren en Millie liet het ding bijna vallen.

‘Het is een adventskalender met seksspeeltjes, Millie’, zei Marcus mild.

Het was duidelijk dat hij wel al van Sugar & Spice gehoord had.

‘En wij moeten dit weggeven? Live?’

Ze hoorde zelf dat ze lichtelijk paniekerig klonk, alsof ze bang was dat hun luisteraars haar zouden ondervragen over haar kennis over het onderwerp.

‘Oké, cool’, voegde ze er verstikt aan toe. ‘We gaan pikante adventskalenders weggeven op de radio. Dat is exact wat ik nodig had vandaag.’

Haar sarcasme ging verloren doordat ze zo ademloos klonk.

‘Nee, wat jij nodig hebt, is dit’, zei Carley opgewekt, voor ze de kalender over de tafel naar haar toe schoof. ‘Deze is voor jou. Sugar & Spice heeft

er eentje extra cadeau gedaan, voor de redactie, maar we hebben collectief besloten om de hele doos aan jou te doneren voor je verjaardag. Mooi, toch?’

Millie keek van de feestelijke vibrator in haar handen naar de grote doos, waarin nog drieëntwintig andere doosjes god weet welke pikante attributen omhulden.

‘Mijn god, wat ben ik blij dat dit de laatste show van de week is’, zuchtte ze uiteindelijk vermoeid.

ON AIR

HOOFDSTUK 4

DONDERDAG 21 NOVEMBER

de middag met Millie & Marcus

MARCUS

'Millie, jij bent jarig vandaag, en ik heb me laten vertellen dat jij onze luisteraars trakteert.'

MILLIE

'O, kom op, Marcus, niet zo bescheiden. Ik geloof dat het jouw idee was om deze adventskalenders uit te delen. Ik stel dan ook voor dat jij uitlegt wat voor kalender we precies weggeven.'

MARCUS

'Ik zou het niet durven om jouw moment in de spotlight te stelen, maar misschien moeten we even luisteren naar een korte boodschap van onze sponsor.'

♪ Sugar & Spice jingle ♪

MILLIE (droog)

'Bedankt, Marcus. Hoewel het nog niet eens december is, is het blijkbaar toch al tijd om ons voor te bereiden op een extra vrolijk kerstfeest, zoals Sugar & Spice ons belooft. Daarom geven we vandaag vijf pikante adventskalenders weg.'

MARCUS

'Wil je kans maken op zo'n kalender? Stuur ons dan nu een emoji in de app die kerst perfect omschrijft voor jou. De winnaars worden vandaag nog gecontacteerd en mogen er zeker van zijn dat hun prijs bij hen bezorgd wordt voor de start van december.'

MILLIE

'Wie weet ga zelfs ik van kerst houden, met een adventskalender als die van Sugar & Spice in huis.'

MARCUS

'Wacht, wat?'

MILLIE

'En wat past er beter bij deze wedstrijd dan het uitnodigende gekweel van Mariah Carey? *All I want for Christmas* is een adventskalender van Sugar & Spice!'

♪ Mariah Carey – 'All I want for Christmas' ♪

HOOFDSTUK 5

Marcus

‘Hoezo je houdt niet van kerst?’ vroeg Carley ongelovig.

Marcus hield zich bewust afzijdig. In de jaren dat hij samenwerkte met Millie was het hem inderdaad al opgevallen dat ze, in tegenstelling tot Carley, niet al vanaf half november kerstballen en decoratie van mollige, naakte baby’s mee naar het werk sleepte.

‘Doe even rustig, Carley. Ik zeg gewoon dat het voor mij niet noodzakelijk een hoogdag is. Ik vind het geen vreselijk feest, maar je moet toegeven dat het toch vooral een opgeblazen gedoe is.’

Carleys ogen puilden uit hun kassen en Marcus vroeg zich af of hij toch moest ingrijpen, maar aangezien Henry, de netwerkbaas, ook niets deed, liet hij het voor wat het was.

‘Maar de magieeee dan!’ zeurde Carley, waarbij ze het woord magie overdreven uitrekte en ondersteunde met een regenboogvormig handgebaar.

‘Er is niks magisch aan jezelf ziek eten, cadeaus krijgen waar je niets mee bent en drie uur met je handen in vies afwaswater zitten’, hield Millie koppig vol.

Marcus herinnerde zich alle koffiekoeken die Carley vanochtend al naar binnen had gepropt. Hij betwijfelde of ze akkoord ging met Millies eerste punt.

‘Maar de lichtjes dan?’ sputterde Carley. Ze leek haar uiterste best te moeten doen om magische dingen te bedenken. ‘En het samenzijn met je familie? En de films, Millie, de kerstfilms!’

Marcus wilde Carley een waarschuwende trap geven toen ze over familie begon. Hij wist dat Millie haar ouders al op jonge leeftijd verloren was en dat ze opgegroeid was bij een tante. Het was iets waar ze niet graag over sprak en hij was bang dat Carley met haar vragen oude wonden zou openrijten. Maar Millie rolde alleen maar met haar ogen. ‘Het leven is geen Hallmarkfilm, Carley. In het echte leven worden mensen gewoon gedumpt op hun verjaardag. En het samenzijn met je familie? Dat is nogal moeilijk als je tante en oom elke december naar Nieuw-Zeeland trekken.’

Carleys verontwaardiging maakte plaats voor medeleven. ‘Je familie laat je gewoon in de steek op de belangrijkste dag van het jaar?’ vroeg ze kleintjes.

Millie schudde haar hoofd. ‘Niet de belangrijkste dag van het jaar, Carley. Dat hadden we al besproken. En we videobellen wel, hoor. En in januari spreken we met de hele familie af. Dan staat er gewoonlijk ook nog wel ergens een kerstboom in een hoekje. We zijn geen barbaren.’

Carley schudde haar hoofd en keek Marcus sprakeloos aan, alsof ze hem met haar open mond geluidloos om hulp smeekte.

Henry schraapte zijn keel, maar hield zijn blik wel op zijn laptopscherm gericht.

‘Carley is niet de enige met die, eh, uitgesproken mening, blijkbaar.’

Hij wees naar zijn computer. ‘Er blijven nu, zelfs na de uitzending, enorm veel berichten binnenkomen in de app. Allemaal luisteraars die niet begrijpen dat Millie Kerstmis haat.’

Millie gooide haar armen in de lucht. ‘Ik heb helemaal nooit gezegd dat ik kerst haat!’

‘Het maakt niet uit wat je hebt gezegd. Het maakt alleen uit hoe de luisteraars wat je wél gezegd hebt, interpreteren.’

‘En wat sturen ze dan?’ vroeg Millie, die inmiddels haar armen verdedigend over elkaar had gekruist.

Henry scrolde een stukje verder en zijn ogen flitsten over het scherm.

‘Wel, de algemene consensus lijkt te zijn dat je gewoon de juiste sfeer nog niet hebt opgesnoven en dat je je mening over kerst wel zult bijsturen als je dat wel doet.’

Millie wilde hun baas duidelijk van repliek dienen, dus Marcus greep in voor ze iets kon zeggen wat haar in de problemen zou brengen.

‘Hoe zit het eigenlijk met onze jaarlijkse inzamelactie? December staat voor de deur, en ik heb niets meer gehoord van die kalender.’

Elk jaar werkte Loxington Live een inzamelactie uit voor een goed doel. De opbrengst van de actie van dit jaar zou naar de daklozenopvang van Loxington gaan. Iemand had tijdens een overleg gesuggereerd om een naaktkalender te maken met bekende radiogezichten, en diezelfde dag nog was er al een mail rondgestuurd naar iedereen met de vraag wie het zou zien zitten om te poseren voor de kalender. Zelfs al werd iedereen op het hart gedrukt dat het om een stijlvolle naaktkalender zou gaan, het had Marcus er niet van kunnen overtuigen om zich als kandidaat op te geven. Hij zou zelf wel een aanzienlijk bedrag doneren aan het goede doel dan. Hij probeerde er niet bij stil te staan wat hij zou doen als Millie wel op de kalender terecht kwam.

Henry zuchtte. ‘Ja, dat gaat niet door.’

‘Hoezo de kalender gaat niet door?’ vroeg Carley teleurgesteld. ‘Ik keek enorm uit naar een naakte Marcus met een puppy in elke hand. Je zou het goed gedaan hebben in december.’

Ze liet haar blik overdreven goedkeurend over zijn lijf gaan en gaf hem een vette knipoog.

‘Of een andere, lange maand.’

‘Waarom gaat de naaktkalender niet door?’ negeerde Millie Carleys toneelstukje.

Henry rolde met zijn ogen. ‘Alleen Rudi had zich opgegeven.’

Carley trok haar bovenlip op. ‘Rudi-Rudi? Laatavondshow-Rudi? Hinkt-tegen-zijn-pensioen-aan-Rudi?’

‘De enige echte’, bevestigde Henry. ‘Je kunt dus wel begrijpen dat we de kalender onmogelijk konden laten doorgaan. Het blijft wel nog altijd de bedoeling dat de actie effectief geld opbrengt, niet dat we vergoedingen moeten uitkeren aan getraumatiseerde luisteraars.’

‘Hoe nam Rudi het nieuws op?’

Henry schudde zijn hoofd. ‘Niet goed. Hij begreep niet waarom we dan niet gewoon een kalender met alleen foto’s van hem konden maken.’

‘Heb je hem gezegd dat we meer kopers willen dan alleen zijn vrouw?’ grijnsde Millie.

‘Weet je zeker dat zijn vrouw daar geld voor zou neertellen?’ mompelde Carley.

‘Wat is het nieuwe plan dan?’ vroeg Marcus fronsend. Hij had nog niets opgevangen van een ander initiatief om geld in te zamelen voor de daklozenopvang, en nu het bijna december was, zouden ze in actie moeten schieten als ze nog iets op poten wilden zetten.

‘Er is nog geen nieuw plan’, gaf Henry toe. ‘Maar we werken eraan. En we staan open voor suggesties.’

Zijn blik gleed opnieuw naar zijn computerscherm, waar schijnbaar nog steeds berichten aan het binnenlopen waren.

‘Tenzij ...’

Hij keek Millie en Marcus om beurten aan en Marcus kreeg het gevoel dat hij niet echt wilde horen wat Henry’s plotse ingeving was.

HOOFDSTUK 6

Marcus

Hij kreeg gelijk.

‘Wat als we nu eens gebruikmaken van alle commotie die ontstaan is na Millies bekentenis dat ze kerst haat?’

Millie deed zelfs niet eens meer haar best om hem tegen te spreken.

‘Hoe bedoel je?’ was het enige wat ze zei.

‘Wel, heel wat luisteraars hebben al in de app gestuurd wat ze willen dat je gaat doen om de kerstsfeer op te snuiven. Als ik zie welke hevige emoties jouw bekentenis bij het weggeven van die sexy adventskalender losweekt, zou het me niets verbazen als mensen er geld voor over hebben om jou als antikerstmens kerstige dingen te laten doen.’

Vanuit zijn ooghoek keek hij Marcus aan. ‘Of moet ik ‘jullie’ zeggen?’

Marcus zweeg.

Millie was afgeleid door de pikante adventskalender die tussen hen op tafel lag en hij was afgeleid door Millie. Hij probeerde niet stil te staan bij de gedachte aan een Millie die elke dag een doosje van de adventskalender opende om de inhoud uit te proberen.

‘Een soort van veiling?’ vroeg Carley geïnteresseerd. ‘Waarbij mensen kunnen bieden op een activiteit die Millie en Marcus moeten gaan doen?’

Henry staaarde nu ook naar de rood met gouden kalender, met een brede lach op zijn gezicht.

‘O, niet één veiling, Carley, maar twaalf.’

Twaalf veilingen?

‘Twaalf veilingen?’ echode Millie zijn gedachte.

‘Nu ja, misschien geen veilingen, maar wel twaalf dagen waarop mensen geld kunnen bieden voor een activiteit.’

Hij wees naar de adventskalender. ‘Drie weken lang, elke dag waarop er een *De Middag met Millie en Marcus* is. Luisteraars kunnen bieden, wij kiezen een activiteit uit die jullie met z’n tweeën moeten gaan doen na de uitzending en jullie maken daar een vlog over. De donaties van de luisteraars, in combinatie met de opbrengsten van de reclame bij de vlogs, kunnen dan geschonken worden aan de daklozenopvang.’

Hij keek zelfingenomen om zich heen en Marcus voelde zijn hart een versnelling hoger schakelen.

Twaalf dagen op stap met Millie?

‘Da’s dan *Twelve dates of Christmas* in plaats van *Twelve days of Christmas*’, grapte Millie.

Henry keek alsof hij het op de kerstmarkt in Keulen hoorde donderen. ‘De wat?’

Millie hield haar hoofd schuin. ‘Dat liedje? *Twelve days of Christmas*? Over die kerel die zo’n twee dozijn vogels aan zijn vriendinnetje geeft gedurende de twaalf dagen voor kerst? Nee?’

‘Nooit van gehoord’, zei Henry. ‘*Twaalf dates voor kerst*’, mijmerde hij. ‘Het klinkt wel goed. Ik denk dat het marketingteam daar wel wat mee kan.’

Dates.

Het woord bleef door Marcus’ hoofd botsen terwijl Millie en Henry discussieerden over praktische zaken.

Tegen het einde van hun vergadering hadden ze niet enkel de rode draad van hun uitzending van maandag vastgelegd, maar hadden ze ook beslist om tijdens die middagshow hun actie bekend te maken. Het zou dan precies een maand voor Kerstmis zijn, en ze waren het er allemaal over eens dat dat een prima moment was voor de aankondiging.

‘Het is wel heel belangrijk dat we het concept goed aanbrengen en dat de vlogs opgepikt worden. Als het aantal clicks en views niet hoog genoeg ligt,

brengt het weinig op', zei Henry streng, alsof ze niet zonet afgeklopt hadden op het meest belachelijke idee ooit.

'En dan maar hopen dat het ook effectief voor goede radio zorgt', voegde hij er iets zachter aan toe. 'Laat me geen spijt krijgen dat we niet gewoon zijn ingegaan op Rudi's voorstel om hem alleen met een rode neus, een rendiergewei en een strategisch geplaatste miniatuurkerstboom op de voorkant van een kalender te zetten.'

Carley klapte in haar handen. 'Gatver. Dat wil niemand. Nee, dit komt helemaal goed, Henry. Millie, geloof me. Aan het einde van die drie weken hebben we een mooi bedrag om te schenken aan de daklozenopvang en ben jij net zo'n grote kerstfanaat als ik.'

Millie grinnikte. 'Jij gelooft nog in kerstmirakels, zeker?'

Marcus pakte zijn spullen bij elkaar en ging rechtstaan.

Twaalf dates met Millie. Het leek een godsgeschenk.

Alleen was hij er niet helemaal van overtuigd dat hij niet ten onder zou gaan aan die twaalf dates.

Want twaalf keer een afspraakje met Millie zonder dat hij haar per ongeluk zijn hart gaf?

Dat zou pas een kerstmirakel zijn.

ON AIR

HOOFDSTUK 7

MAANDAG 25 NOVEMBER

de middag met Millie & Marcus

MARCUS

'Over precies een maand is het zover: Kerstmis. Voor velen onder ons een hoogdag, maar zoals we vorige week tijdens deze show al te weten kwamen, is dat niet voor iedereen zo. Onze eigenste Millie Barnes uitte zich als een kersthater en weekte daarbij heel wat reacties bij jullie los.'

MILLIE (sputerend)

'Voor alle duidelijkheid, ik ben geen kersthater! Ik zie gewoon niet in wat er zo magisch is aan die ene dag dat we daar een hele maand lang alles aan moeten vasthangen. Dat doe je toch ook niet met andere verjaardagen.'

MARCUS

'Ik accepteer geen kritiek op het organiseren van een verjaardagsmaand. Kindje Jezus krijgt een maand, dan krijgt Marcus ook een maand. Het moet eerlijk blijven.'

Millie zucht

MARCUS

'Maar goed, uit de vele berichten die we van jullie mochten ontvangen, leiden we af dat er nog hoop is voor Millie. Ze heeft gewoon de juiste kerstsfeeropwekkende activiteit nog niet gevonden.'

MILLIE

'En daarvoor hebben we jullie hulp nodig. Net zoals alle andere jaren organiseert Loxington Live een decemberactie voor het goede doel. En dit jaar zamelen we geld in voor de plaatselijke daklozenopvang. Ons doel is om hen een heerlijke maaltijd te kunnen aanbieden op kerst-avond en om hen een mooi bedrag te kunnen schenken voor hun dagelijkse werking. Marcus, waarom leg jij niet even uit wat onze fantastisch sympathieke baas in onze nek heeft gedraaid?'

MARCUS (grinnikend)

'Ons netwerkhoofd vond het een goed idee om jou drie weken lang telkens na onze uitzending op een kerstavontuur te sturen.'

Millie onderbreekt Marcus

MILLIE

'Ho, wacht eens even. Ik denk toch dat je een essentieel deel van de opdracht mist. Jij moet met me mee op kerstavontuur. En wat we juist gaan doen? Dat wordt helemaal door onze luisteraars bepaald.'

MARCUS

'Inderdaad. Weet jij een geschikte activiteit voor Millie en mij én heb je daar een mooi bedrag voor over? Dan kun je je inschrijven via loxingtonlive.be/twaalfdatesvoorkerst.'

MILLIE

'Marcus, denk je echt dat mensen willen betalen om ons op zogenaamde dates te sturen? Is dat niet wat te optimistisch?'

MARCUS

'Dat zou je kunnen denken, Millie, maar dat is nog niet alles. De persoon die wordt uitgekozen voor de activiteit van de dag, wordt tijdens de middaguitzending gecontacteerd en krijgt de kans om dertig seconden lang de ether te vullen met wat hij of zij maar wil. Heb jij dus toevallig een verkleedwinkel en wil je graag dat we bij jou kerstmanpakken komen stomen voor alle hulpkerstmannen die ze de komende weken nodig hebben? Wel, als we jouw inzending uitkiezen, mag je live op de radio reclame maken voor die verkleedwinkel, en dat tijdens prime time. Bovendien maken we een vlog van onze activiteit die via al onze kanalen verspreid zal worden. Dat lijkt mij de moeite qua reclame, Millie, vind je niet?'

MILLIE

'Zeker en vast! Wij zijn alvast heel erg benieuwd naar welke opdrachten vanaf volgende week maandag op onze lijst zullen verschijnen. Schrijf je dus snel in, wees gul voor de daklozenopvang van Loxington en wie weet staan wij vanaf volgende week wel aan jouw deur!'

MARCUS

'Smeer je kuiten al maar in, Millie, want ik heb het gevoel dat ze het ons niet gemakkelijk gaan maken.'

MILLIE

'Ach Marcus, waar is dat feestelijke optimisme van je gebleven? Ik dacht dat dit *the most wonderful time of the year* was?'

♪ Andy Williams – 'It's the Most Wonderful Time of the Year' ♪

HOOFDSTUK 8

Millie

Millie prikte de laatste champignon samen met het laatste stukje strikjespasta op haar vork en sleepte de combinatie door de currysaus die nog aan de bodem van haar Tupperwarepotje plakte. Net toen ze zich afvroeg of zo'n eenzaam pastastrijke dan een farfallo was, kwam Marcus de pauzeruimte binnen met een industrieel geprepareerd bakje sla. Zo te zien zat er naast rauwkost en tonijn ook een schep farfalle in, maar Marcus zag er niet uit alsof hij met haar over taalkundige kwesties wilde discussiëren.

‘Druk?’ vroeg Millie opgewekt.

Ze wist het antwoord al. Zelf ging ze na hun middagshow nooit naar de kleine supermarkt die vlak naast de opnamestudio's lag. Het maakte niet uit op welk moment van de dag je ging, er liep altijd veel te veel volk rond.

‘Wat is het voordeel van bij de radio werken als ze overal je kop op plakken en je dus uiteindelijk toch overal herkend wordt?’

Millie haalde haar schouders op. Ze vond het niet zo erg om herkend te worden. Het gebeurde niet ergerlijk vaak en meestal waren de mensen die haar aanspraken erg vriendelijk.

‘Je kunt hun geen ongelijk geven, Marcus. Het is geen onaangename kop om naar te kijken’, zei ze zakelijk, terwijl ze naar het aanrecht liep om de

gele saussporen uit haar bakje te spoelen. ‘We kunnen niet overal Rudi voor gebruiken.’

Marcus antwoordde niet, maar ze hoorde wel hoe hij het plastic laagje dat hem van zijn lunch scheidde met zijn vork te lijf ging. Toen ze zich omdraaide met een handdoek in haar handen, had hij al bijna een derde van zijn lunch naar binnen gewerkt.

‘Doe even rustig, Marcus, het redactieoverleg kan heus wel tien minuten wachten.’

Ze keek op haar horloge. ‘Je hebt nog meer dan tijd genoeg.’

‘Honger’, was het enige antwoord dat ze kreeg.

‘Als je te snel eet, krijg je slokdarmkrampen.’

Marcus keek haar verdwaasd aan, zijn vork met een kerstomaat en twee strikjes pasta onderweg naar zijn mond. ‘Wat voor krampen?’

‘Slokdarmkrampen’, zei Millie vinnig. ‘Brendan had er wel vaker last van. Heel pijnlijk, als ik hem mocht geloven.’

Het verbaasde haar hoe gemakkelijk het was om over haar ex te praten. Zeker wanneer het ging over zijn minder aantrekkelijke kantjes, werd haar duidelijk dat hun breuk de juiste beslissing was geweest. Al had Brendans timing natuurlijk wel wat beter gekund.

Marcus trok een wenkbrauw op. ‘Had Browser eigenlijk ook maar een darm die wel naar behoren functioneerde?’

‘Browser?’ vroeg Millie, terwijl ze het dekseltje op haar potje drukte, dat nog steeds een gele schijn had en dat waarschijnlijk voor altijd zou hebben.

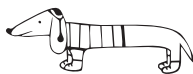
‘Ja, browser, zoals Firefox, Google Chrome, Internet Explorer ...’ somde Marcus op.

‘Internet Explorer?’

Millie stak haar vuil bestek in de vaatwasmachine en gaf haar collega een klopje op zijn schouder. ‘Laat me op tijd weten wanneer ik je pensioenfeestje mag beginnen plannen, ouwe. Misschien kunnen we het samen met dat van Rudi laten doorgaan.’

Marcus lachte niet zo hard als ze had verwacht.

‘Ik zie je zo meteen wel tijdens de redactievergadering’, zei hij kort, waarmee hij haar praktisch de pauzeruimte uit joeg.

Marcus had duidelijk niet geluisterd naar haar waarschuwing, want Millie zat amper opnieuw aan haar bureau toen ze hem in de richting van de vergaderruimte zag lopen. Uit gewoonte trok ze nog snel de bovenste lade van haar kastje open om een handjevol jellybeans te grabbelen. Iets te agressief, blijkbaar, want het kommetje zat zo vol dat de snoepjes over de rand stroomden en tegen de metalen bodem van de lade kletterden. Ze deed haar best om zo veel mogelijk van de kleurrijke boontjes van tussen haar nietmachine en de perforator die niet meer werkte te peuteren, maar gaf op toen Marcus vanuit de deuropening van het vergaderlokaal zijn keel schraapte en haar veelbetekenend aankeek.

Ze duwde de schuif hardhandig dicht, hoorde hoe dat voor een nieuwe kletterende snoepgolf zorgde en beloofde zichzelf om de lade straks op te ruimen.

Marcus hield de deur voor haar open en het tafereel dat Millie binnen aantrof, verbaasde haar enigszins.

Carley en Henry zaten dicht naast elkaar naar het scherm van Henry's laptop te staren en te konkelfoezen.

Ze plofte neer op een stoel en keek toe hoe Marcus hetzelfde deed op de plek vlak naast de hare.

'Ik neem aan dat heel dit samenzweerderige gedoe wil zeggen dat de eerste suggesties voor kerstactiviteiten beginnen binnen te komen?' zei hij.

Carley grijnsde. 'O, ja. En geloof me, er zitten pareltjes tussen. De bedragen die geboden worden zijn momenteel nog niet heel erg hoog, maar dat betert vast wel eens jullie beginnen te vloggen.'

'Mooi', zei Marcus droog. 'Dan stel ik voor dat we kiezen wat we maandag gaan doen, zodat dat punt alvast afgestreept kan worden van de agenda.'

Carleys grijns werd breder. 'Nee', zei ze eenvoudigweg.

'Hoezo, nee?' antwoordde Marcus geërgerd.

'We hebben besloten dat het verrassingseffect groter is als jullie net zoals de luisteraars pas tijdens de uitzending te weten komen wat jullie opdracht van de dag is', verklaarde Henry.

'En wat als jullie ons opdrachten geven die niet haalbaar zijn? Of die we echt niet willen doen? Kiezen jullie automatisch voor de inzendingen die het meeste geld zullen opleveren?' vroeg Millie onzeker.

Carley schudde onmiddellijk haar hoofd, hoewel Millie niet zeker was waarom ze dacht dat zij iets te zeggen had over de manier waarop deze actie aangepakt zou worden.

‘Nee, het blijft de bedoeling om interessante radio te maken. We gaan alle inzendingen samen met het marketingteam bekijken en bepalen dan welke opdrachten voor de fijnste radio en vlogs zullen zorgen. We hopen voor een afwisselend pakket te kunnen gaan, maar als ik zo kijk naar wat er via de website al allemaal ingestuurd werd, denk ik dat dat geen enkel probleem zal zijn.’

Millie keek naar het printje van de agendapunten voor hun aflevering van morgen dat voor haar neus lag.

Ze kreeg de indruk dat er niet meer veel gesproken zou worden over iets anders dan de twaalf dates die hun collega's voor hen zouden vastleggen.

Een kriebel in haar onderbuik deed haar nerveus heen en weer schuiven op haar stoel, en toen ze haar aandacht op iets anders dan Henry en Carley wilde richten, zag ze dat Marcus haar nieuwsgierig aanstaarde.

Hij beantwoordde haar twijfelende glimlach en het ongemakkelijke gevoel verdween.

Wat de rest van het team van Loxington Live hen ook naar het hoofd zou slingeren, ze zouden er gewoon voor gaan, met z'n tweeën.

Het was zo'n geruststellende gedachte dat ze erin slaagde om de rest van hun redactievergadering de verrukte geluidjes te negeren die Carley produceerde telkens er een nieuwe inzending op Henry's scherm verscheen.